

Calea japoneză

Ana-Maria Răducan

(specializarea *Limba și literatura engleză* -
Limba și literatura japoneză, promoția 2017)

Japoneza nu e o limbă ușoară. Dar e o limbă frumoasă. E frumoasă pentru că în ea se cuprinde atât de mult despre cultura, mentalitatea, istoria Japoniei – în stilurile de vorbire, în silabare, în *kanji*, în cuvinte și expresii. E mult mai mult decât un simplu mijloc de comunicare, e o viziune întreagă despre lume.

Povestea mea cu limba japoneză a început de când eram mică. Practicând *judo*, m-am familiarizat demult cu disciplina unei arte marțiale, cu efortul și cu câteva cuvinte, bineînțeles. Iar apoi am descoperit *origami*, arta fascinantă a plierii hârtiei în fel și fel de moduri, pasiune de care continui să mă bucur în continuare. Au urmat romanele a căror acțiune se petrecea în Japonia medievală, viața la curte și poveștile despre samurai. Aveam deci ...antecedente când a venit timpul să decid la ce facultate să mă înscriu. M-am bucurat să văd că Facultatea de Litere din Cluj-Napoca are specializarea *Limba și literatura japoneză*.

Îmi amintesc primul curs de *Limba japoneză* când am fost întrebați câți dintre noi aleseserăm specializarea datorită *anime*-urilor. Aproape toate mâinile colegilor erau sus. Dar pentru mulți n-a fost o motivație suficientă pentru a păși până la capăt pe calea („*do-ul*”) unei limbi atât de dificile. Facultatea nu a fost ușoară nici ea, dar m-a învățat despre cum să învăț, despre perseverență și despre frumusețea limbii japoneze. Prin intermediul literaturii japoneze am învățat mai multe despre mentalitatea japoneză, despre societate, despre frumos. Iar apoi, în anul 3, am avut oportunitatea neașteptată de a merge să studiez timp de un an în Japonia, printr-o mobilitate studentescă la Universitatea Kobe (universitate cu care specializarea are acord interuniversitar).

Japonia a reprezentat un amalgam de experiențe. Prima săptămână a fost dură. Aveam impresia că uitasem tot ce învățasem până atunci. Un val de informații, de nou, de diferit. A durat ceva până am depășit șocul cultural și am început să mă adaptez vieții de acolo și sunt sigură că entuziasmul și curiozitatea au ajutat enorm. Una e să înveți japoneză în ritmul relaxat din țara natală, iar alta e să fii aruncat în mijlocul societății japoneze și să fii nevoit să înveți să înoți. Dar a ajutat enorm și, deși a fost greu, m-a schimbat complet. Mă simțeam ca un burete ce absoarbe tot din jur, la cursurile de limba japoneză, prin oraș, vizitând templele din Kyōto, Nikkō și Ise, participând la ceremonia ceaiului sau la un spectacol de *ningyō jōruri*, la festivalurile de peste an sau la *hanami*. M-am înscris și într-un club de *iaidō* al facultății. În vară, am urcat și pe *Fuji-san*, o singură dată bineînțeles. Urcarea nu a fost ușoară, dormitul în cabana de la stația a 8-a până la ora 2 dimineața și urcătul pe întuneric până în vârf, unde erau vreo 2°C, și ele zgribulite. Dar răsăritul la 3776 m altitudine nu se compară cu vreun altul din viața mea. Toamna a venit cu *momiji* peste tot, anotimpul meu preferat în Țara Soarelui Răsare. Excursii la cules de *kaki*, ateliere de ceramică și drumeții pe munte. Iarna n-a adus zăpadă în Kobe, așa că m-a împins în căutarea ei către nord, până în Aomori, descoperind Akita și Sendai pe drumul de întoarcere. Anul Nou m-a găsit în Tokyo, cu prima rugăciune din an la un templu micuț, nu departe de mult prea aglomeratul Sensō-ji.

Și, ca cercul atât de iubit de japonezi, experiența în Japonia s-a încheiat tot primăvara, odată cu *sakura* din nou în floare. Dar eu mă schimbasesm enorm, învățând atâtea lucruri despre Japonia, despre mine și viață. Și, bineînțeles, rămânând cu prieteni în toată lumea.

După întoarcerea în țară și absolvirea facultății, mi-am dorit să călătoresc, să învăț mai departe. Am aflat de un program de voluntariat prin Corpul European de Solidaritate și am aplicat pentru un stagiu de un an în Danemarca. Până acolo am călătorit pe bicicletă, o experiență de viață extraordinară. Am ajuns după 6 săptămâni de pedalat și am „voluntariat” ca asistent de profesor la un *efterskole*, un tip de școală danez extrem de interesant, pentru elevi ce vor să-și exploreze interesele timp de un an, înainte de a intra la liceu. Bineînțeles că studiul la Facultatea de Litere m-a ajutat nespus de mult de-a lungul acestui an și mi-a dat încredere în abilitățile mele de predare și de lucru cu tinerii. Școala unde am fost eu este una internațională, având programe de schimb de elevi cu alte țări. Printre acestea se numără și Japonia, ceea ce m-a bucurat enorm și mi-a dat șansa de a călători acolo din nou, acum ca profesor, împreună cu un grup de elevi. Perspectiva a fost una diferită, mă simțeam ca acasă din nou în Japonia și am putut astfel povesti mai mult elevilor despre viața și cultura japoneză. Am primit și o ofertă de internship la YMCA Japonia, pentru anul următor.

La finalul anului școlar danez, am pedalat înapoi pe aceeași veche bicicletă, dar eu mai încrezătoare în forțele proprii. Reîntoarsă acasă, continui studiul limbii japoneze pentru a ajunge la un nivel cu adevărat fluent și a mă reîntoarce în Japonia. Deocamdată lucrez cu copii, urmărind să le insuflu acestora dragostea pentru o cultură atât de extraordinară și să îi inspir să o descopere la rândul lor, pe viitor.

N-aș fi reușit nimic din toate acestea fără acea decizie de a mă înscrie la Facultatea de Litere din Cluj, specializarea *Limba și literatura japoneză*. A fost decizia care mi-a schimbat viața și care a contribuit enorm la persoana care sunt astăzi, mulțumită profesorilor care au crezut în mine, care m-au inspirat de-a lungul anilor de studiu și mi-au oferit o oportunitate atât de prețioasă. Iar acum încurajez și pe alții să urmeze această *cale*, să descopere ușile pe care poate să le deschidă, ca să îi ajute în a se construi pe ei înșiși.

